

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' εννιάκοντα
και χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' ἑβδομον μετρούντες χρόνον
'στὴν γῆν ἔδρευόμεν τῶν Παρθενῶνων.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπέυθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὄκτ' ὠ φ ρ ἄ γ κ α ε ἴ ν α ι μ ὄ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὄμοια μέρη—δ ε κ α φ ρ ἄ γ κ α και 'σ τ ὀ χ ε ρ ι .

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου Τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπέξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Πέντε τοῦ μινὸς Γεννῆρη,
φεύγον οἱ Καλικαντζάροι.

«Πούντος ἑπτακόσα και σαράντα κι' ἔξη,
μὲ τὸν νέο χρόνο κατὶ θὰ μᾶς φέρη.

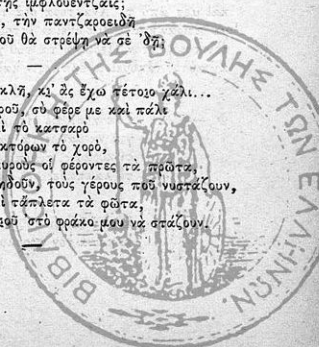
Φαδουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος ὀκτέος.

Πᾶμε σὰν πέρου μιὰ χαρὰ
νὰ ὄγῃ σπαλέταις και φτερά,
τῆς μπακαρίνας τοῦ κηροῦ
μὲ τὰ γοδάκιμα τοῦ χοροῦ,
νὰ ὄγῃ κανένα πέσιμο, νὰ ὄγῃ κανένα πόδι,
και χνῶτα νὰ μωρίσωμε παρηνεικῆ κι' εὐδῶδη.

Φ.—Πᾶω...
Π.— Ποῦ πᾶς, βρε Φαδουλῆ;
Φ.— «Στοῦ Πικλατζοῦ τὸ μπάλο...
δὲν ἔργεσαι και σὺ μαζὶ νὰ φᾶς λιγάκι Γάλο;
Π.—Κι' ἐφέτος ἀπεράσεις νὰ βῆγῃς 'στὰ τρυφερύταξ;
Φ.—Πᾶω νὰ 'δῶ, βρε Περικλῆ, τὰ νέα τὰ κορίτσια,
ποῦ πρώτη θῆβγουμε φορὰ 'στοῦ μπάλου τὰ τοκίσιματα
μὲ καρδιολυτῆ δυνατὸ και ξεροκοκινίσματα.
Π.—'Εγέρσες, ἔλεεινέ, κι' ἔχεις ξαναμωράματα.
Φ.—Θέλουμε κλοπέρις τὰ χερσὶν τὰ γεράματα,
κι' ὅσο μὲ τὴν νεότητα κανεὶς συνακαστρέφεται
τόσο μὲ τῆς νεότητος τὰ ῥόδα περιστρέφεται,
και γίνεται, βρε Περικλῆ, γερολιμοκοντόρος,
κι' ὅσο μὲ γέρος κάθεται τόσο γερνᾷς πρόωρος.
Π.—Δὲν εἰμπορεῖς ἀπὸ χοροῦς νὰ λείψῃς κι' ἕνα χρόνο;
Φ.—'Αμμ' τί; μὲ σὲ νὰ κάθωμαι τὸν γέρο φαμφαρόνο,
νὰ σκολιάζω σουβάρς τὴν κάθ' ἐφημερίδα
και κακοκοιρῆς και σκυφτὸς νὰ κλαίω τὴν πατρίδα;
Κι' ἂν τῆς πατρίδος κλάωμε τὸ ριζικό τὴ βγαίνει;
θαρρεῖς πως μὲ τὸ κλάωμο κλλιτέρη θὰ γένη;
ὅσο κι' ἂν θέλῃς θρήνησε... τὰ δάκρυα τοῦ κάκου...
μούντζωσε τὸ Ρωμιακό, κι' ἄχους μαζούρκα ἀκου.

Π.— Δὲν κάθεται 'στὸ σπῆτι σου,
ζυλένε φιλογόνη,
νὰ κἀνῃς ρεβερέντζαις;
δὲν βλέπεις και τὴ μύτη σου,
πῶς ἔχει τῶρα γίνει
μ' αὐταὶς τῆς ἠμλουέντζαις;
Μ' αὐτὴ τὴ μύτη, ζόκνο, τὴν παντ'χροσιῶ
ποῖα μπακαρίνα τοῦ χοροῦ θὰ στρέψῃ νὰ σὲ ὄγῃ.

Φ.—'Εγὼ θὰ πάω, Περικλῆ, κι' ἂς ἔχω πέτιο χάλι...
σὺ, μέγα πνεῦμα τοῦ χοροῦ, σὺ φέρε με και πάλι
μὲ τὸ μαλλὶ τὸ κατὰρὸ
'στὸν Ἀνακτόρων τὸ χορὸ,
νὰ λάμψου γύρω μὲ σταυροὺς οἱ φέροντες τὰ πῶτα,
νὰ 'δῶ τοὺς νέους ποῦ πηδοῦν, τοὺς γέρους ποῦ νυστάζουν,
νὰ 'δῶ τὸν πολυέταιο και τέπλετα τὰ φοῖτα,
και τὰ κερὰ τοῦ Πικλατζοῦ 'στὸ φράκο μου νὰ ἀτάζου.

Σὺ μέγα πνεύμα τῶν χορῶν
 φέρε με πάλιν φλογερὸν,
 γὰρ νὰ κυττάω θηλυκὰ παρασοβιστήμενα,
 τὰ δόλχη κοκκαλιέρικα καὶ τὰ κρεσποτήμενα,
 καὶ τόσας ὀμορφικὰς παλαίτας,
 ποῦ τῆς 'καμάωνας καὶ σὺ,
 μὰ τώρα μοιάζουν σὰν ἐλθαίς,
 ὅπου τῆς ἔκαναν τουραὶ.

Στακρὲ Σωτήρος, στόλισε τὰ στήθη μου· καὶ ἴετό,
 βούηα με νὰ μὴ γλιστρῶ ἴστω μάλου τὸ παρκέτο,
 καὶ ὠδήγησέ με περὶ τῶν
 καὶ Δόν-Κισσῶτων γατρῶν
 ἐν μέσῳ τῶσαν ἱπποτῶν
 καὶ τῶσαν ὀμοστωῶν.

Ἔλα καὶ σὺ, βρε Περικλῆ...

Π.— Τὰ λόγια σου μὴ χάνης.
 Φ.— Μὰ δὲν μοῦ λές μονάχος σου τὸ δριβόλο θὰ κάνης;
 Π.— Ἐγὼ θὰ μείνω μόνος μου νὰ κλάψω τὴν πατριδά,
 μὰ μὲς ἴστω ἄλλη τὴν πολλή
 νὰ μὴ ξεχάσης, Φασουλή,
 νὰ φέρης ἀπὸ τὸ Σουπὲ καὶ ἕμινά μὰ μεριά.
 Φ.— Ἀρῶν κανένα δῶσε μου Φιλέλληνος μεγάλου
 νὰ σοῦ τυλιξῶ μὲς ἴστω κανένα μπουτὶ Γάλου.
 Ἐν τούτοις καὶ ὀπωσθήποτε, βρε Περικλῆ χιχέ,
 θὰ φῆς καὶ σὺ μεζέ.
 Μὰ κύτταζε τὸ φράκο μου... πολὺ παλῆθὸ δὲν εἶναι;
 Π.— Πόλι κεδράκι μούγινης με τούτο, μπαλαρίνε.
 Φ.— Ἐλα καὶ σὺ...

Π.— Δὲν ἐργουμαί...
 Φ.— Παρὸλ ντ' ὄνηρ θὰ χάσης.
 Π.— Μὴ μ' ἐρεθίσης, Σατανᾶ, σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις.
 Π.— Πῶς τῶσαν ἀποστρέφεται τὰς συνδιαστροφάς;
 ἔλα καὶ σὺ, βρε Περικλῆ, τοὐλάχιστον νὰ φῆς.
 Ἔσαι πιετέρας κοριτσιῶν, καὶ ἀνάγκη νὰ χορῆψης,
 ἀλλοῖως δὲν θάβρης, κουτεντέ, γαμπροὺς νὰ τὰ παντρέψης.
 Π.— Γὰρ τὰ δικά σου φρονίσει καὶ μὴ σὲ μέλη γι' ἄλλα.
 Φ.— Ἐρῆτος ἔχεις πείσματα γαϊδουρινὰ, κεφάλια,
 καὶ πάω μόνος ἴστω χορὸ ντουριζὸ νὰ λιθανίσω,
 μὰ πρόσεξε μὴ κοιμηθῆς σὰν φύσις ὑπναροῦ,
 καὶ ἀπ' τὸ Παλάτι πρόσμενε νὰ σοῦ τηλεφωνήσω
 μὲ κάθε λεπτομέρεια τὰ νέα τοῦ χοροῦ.

(Ὁ μπαλαρίνος Φασουλή ἀπὸ τὸ σπῆτι βγαίνει
 καὶ ἴστω χορὸ τοῦ Παλατιοῦ ποδοκρόδον πηγαίνει,
 καὶ μὲς ἀπὸ τ' Ἀνάτορα διὰ τοῦ τηλεφώνου
 μὲ πετρῶν καὶ μ' ἐμβριθεῖσαν ἱστορικῶ συγχρόνου
 ἐξίστορεται ἴστω Περικλῆ τὸ τοῦ χοροῦ τοῦ νέου
 καὶ αὐτὸς τάκουει μ' ἐκπληξὴν καὶ θαύμος κεχνηαίου.)

Φ.— Ἐύνησε, βρε Περικλέτο,
 γὰρ νὰ μάθης τὰ χιματέρια...
 τί κυράδες, τί μπουκέτο,
 τί λαμπάδες, τί τρικέριζα.

Εἰμ' ἐνόπιον τοῦ Θρόνου,
 ταπεινὸ τὸν προσκυθῶ,

καὶ ἀπ' αὐτοῦ τηλεφωνῶ
 νύκτα δευτέρη τοῦ Χρόνου.

Μία Κορρητία κοπέλα νέο ἴστω φουτάνι
 μὲ κατάλευκα φουτάνι,
 ποῦ φωνάζει: ὦχι! καὶ ἄς φερέ!..
 καὶ ὁ Ζακήης εἰν' ἔδω,
 καὶ ὁλο σπράχου νὰ τὸν ἴδω,
 καὶ ν' ἀκούσω μὰ του λέξι.

Ἔβδα καὶ τοὺς Ἰπουργοὺς καὶ τοὺς προῦχοντας τῆς χώρας
 μὲ βελάδα τῆς στιγμῆς καὶ ποκάμισο τῆς ὥρας.
 Περνοδιῶν ἢ σπαλέταις, οἱ σταυροὶ καὶ τὰ λιλῆ,
 τὰ κατάλευκα φουτάνια καὶ τὰ τριανταφυλλιά.
 Ὁ Γεννήσκληρὸς ἀστράφτει, ποῖναι γὰρ τοὺς μάλους μάννα,
 εἰν' ἔδω καὶ μὰ κυρία Ρουμανο-Ἀμερικάννα,
 μὰ δὲν ξερω τὸνόμα τῆς... θὰ ρωτήσω καὶ θὰ μάθω...
 βλέπω μὲ τῆς Ρουμανίας Μεγαλόσταυρο τὸν Ἄθω,
 ποῦχει τὴν κορδέλα μακρῆ,
 καὶ Μινίστρος τρέχει νάβρη.

Ἄν ἐρωτῆς καὶ γὰρ τὴν Βέρβ τὴν κλοικωμένην
 καὶ αὐτὴ μοῦ λέν ἄλλὰ Κλαῖ πῶς εἶναι κτεινομένη.

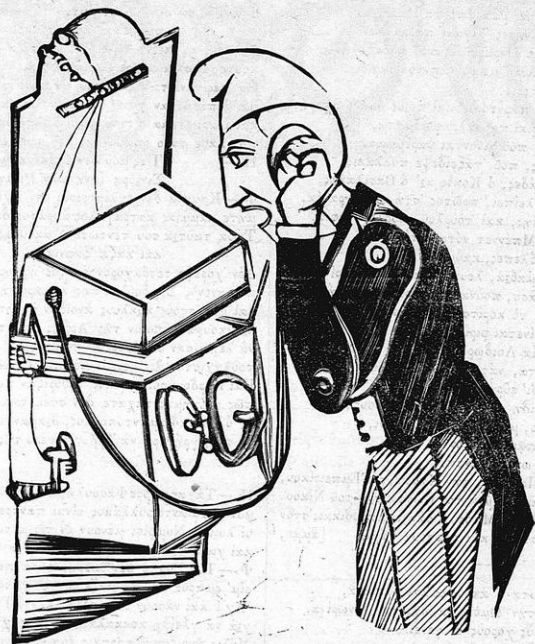
Π.— Βρε τί μοῦ λές;
 Φ.— Σὺρ μὰ παρὸλ... τὸ κτενισμά τῆς τρέλλα...
 καὶ ἄν μ' ἐρωτῆς καὶ γὰρ τὴν Τσάμ, τὴ νόστιμη κοπέλα!..
 καὶ ἄν μ' ἐρωτῆς καὶ γὰρ τὴν Δράχ, ποῖναι κινουρό φροῦτο,
 φερεὶ λευκὰ, βρε Περικλῆ...

Π.— Χίρω πολὺ γὰρ τούτο.
 Φ.— Ἄμμε καὶ ἡ Μπερ ἢ δεσποινίς μετὰ κτενίνο χρωμάτος;
 εἶναι καὶ ἡ Χάρ, βρε Περικλῆ, πολὺ σπουδαῖος κόμματος.
 Νὰ! τὼρα παῖξ' ἡ μουσικὴ καὶ ἡ φτέρνα μετὰ ἀνάβει...
 προσέρχονται καὶ Σουηδοὶ μὲς ἀπὸ τὸ κερᾶδι,
 καὶ σπράχουνα μὲς ἴστω καὶ κινουνο γουροσῆς,
 Ἰσθρῶ πῶς εἶναι καὶ ἡ Σκίρ, πρῶην Ρουσσέν, καὶ Ρουσσέν,
 καὶ οἱ Δούκας οἱ νεόφερτοι, καὶ ὁ Κύριλλος καὶ ὁ Βόρις,
 καὶ σφῆρας ῥώμης περισῆς,
 καὶ μὴ κάταπτηρ Ρωσοί;
 μετὰ μίξ, βρε Περικλῆ, λευκοροροσῆς κόφης.

Π.— Ἄμμ' ἡ Λεβιδ δὲν εἶναι ἔκει;
 Φ.— Ἰσθρῶ πῶς εἶναι καὶ ἡ Κικί,
 κορίτσι τοῦ Ρικᾶκη,
 σὰν φρέσκο ριστικᾶκι.

Τὶ κόσμος πάει καὶ ἔρχεται, ποῦ δὲν χωρεὶ κορόμφλο,
 πρώτη καὶ ἡ κόρη τοῦ Κορμ ἴστων κοριτσιῶν τὸν βίλο.
 Παρὼν καὶ πᾶς ἰθαγενῆς καὶ ξένος διπλωμάτης...
 Ἰσθρῶ πῶς εἶδα καὶ τὴν Λέστ μετὰ τὴν ἀνεψιὰ τῆς,
 κυττάω καὶ τὴν Βεζερτον, μὰ καὶ τῆς δῆθ τῆς Ράλλη,
 τὴν μὴ τοῦ Μίλτου δλαθῆ, τοῦ Δημητρου τὴν ἔλλη.
 Νὰ καὶ ἡ Λιλῆ, μὰ καὶ ἡ Ἀλετ, τοῦ Παλατιοῦ στολίδι,
 καὶ ἡ Τριανταφυλλᾶνα καὶ ἡ Τριανταφυλλίδη,
 καὶ τόσα τριανταφυλλᾶνα ὁροσᾶτα καὶ ἀνθισμένα,
 καθὼς καὶ μαριμμένα.

Ἄχ! ποῦ νὰ σ' εἶχα, Περικλῆ, μὲς ἴστω χοροῦ τῆς σάλκις
 νὰ βλέπης τὴν Σολοιδιῆ, τὴν Πλάσσον καὶ τῆς ἄλλας,
 νὰ ἴδης μὲ μπλε τῆς δῆθ Σολοιδιῆ, ἴστω τὸ Στρατηγῶς,
 νὰ ἴδης τὴν Στὰ τὴν νεύνηρα, ποῦ φωνᾶ Ἰπουργοῦ.

“Αν πτώσει Κυβερνήσεως δὲν ἔγχαίει νὰ γίνη
μέσ' σ'τὸ καρὲ τοῦ Βασιλεῖ ἢ ἄλλου κί' ἐκείνη.

Θὰ ἴγνώριζε τὴν Ριανκούρ, μὰ κόμησσα Γαλλίδα,
ποῦ χάνεται γιὰ τὸν Ρωμῶν τὴν κλασικὴν πατρίδα,
θ' ἀντάμωνε τὸν Μάτεση μ' ἐκείνα τὰ γυαλιὰ
καὶ τὴν κυρίαν Μάτεση μὲ τριανταφυλλιὰ,
θ' ἔβλεπε κάθε τρυφερό τῆς ὥρας μπουμπουκάκι,
πρὸς δὲ καὶ τὸν ἀκόλουθον θὰ ἔκτυαζε Ρικάκη,
ποῦσπαε καὶ τὴ μύτη του σ'τὴν τῶση φασαρία,
κί' ὁ Πεσματζόγλου εἶν' ἐδῶ μαζὶ μὲ τὴν κυρία,
ἐδῶ κί' ἡ Μέλ τοῦ Λέοντος; καὶ πλούτος ποδογύρου...

Π. — Ἀλήθεια πῶς σοῦ φάνηκε κί' ὁ Λέων τοῦ Φαλήρου;

Φ. — Πολὺ τὸν ἐλυπήθηκα κί' αὐτὸν τὸν κακομοίρη,
ποῦ δὲν ἐδέχθη γκατρικὸ, μίτε γκατρὸ κλιστῆρι,
καὶ μ' ἕνα βρυχηθῆν βρῶν παρόμοιον μὲ βρόνον

ἐτίναξε τὰ πέταλα σ'τὴν πλάκιν τῶν λεόντων.

Π. — Δὲν πιστεύω κί' οἱ λέοντες πῶς ἀρρωστοῦν ποτέ.
Φ. — Ἄμμ' τί σοῦ λείει καὶ τῆς Νέγρ τ' ὄρατο ντεκολτέ;
μὲ ρὸς παρούσα κί' ἡ Καλόγ, ποῦ ζερε πᾶσα πράτης,
παρὼν κί' ὁ Κανελλόπουλος, τῶν μπάλων θικασώτης.
Δὲν εἰλεῖσαν κί' ἡ Μόστρ κί' ἡ Δαχ κί' ἡ Ζωτ ἀπὸ τὸν μπάλο.

Π. — Τοῦ μακαρίτου λέοντος τὴν λεοντῆν θὰ βάλω
καθὼς κί' ὁ φορογείδαρος τοῦ μύθου, Φαουλῆ.

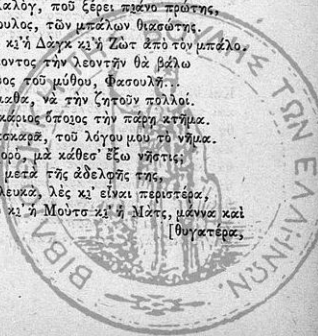
Φ. — Ἀρχισαν, ὅπως ἐμαθα, νὰ τὴν ζητοῦν πολλοί.

Π. — Χίλιαι φορὰς μακάριος ὄποιος τὴν πάρη ἀτήμα.

Φ. — Μὴ διακόπτης, μακαρά, τοῦ λόγου μου τὸ νῆμα.

Γιατί δὲν ἦλθεσ' σ'τὸ χορὸ, μὰ κάθεσ' ἔξω νῆστι;
εἶναι κί' ἡ Πολιτάκενα μετὰ τῆς ἀδελφῆς τῆς,
εἶναι κί' ἡ Ψᾶθ μὲ τὰ λευκά, λὲς κί' εἶναι περιστέρω,
κί' ἡ Τσᾶπ κί' ἡ Λάμπρ κί' ἡ Μούτα κί' ἡ Μάτε, μόνω καὶ

[Θυγατέρα,

πρός δὲ με ρίζ κι' ἡ Μαθιοπούλ, πούγει τὸν ταγματάρχη...
βράδεται νὰ περάσωμε και χώρος δὲν ὑπάρχει.

Ποῦ νῆδλετες, μοῦρε, τῆς Ψᾶθ δικαντικῆς περίσσια...
ἤλεθε μὸς λένε κατ' αὐτὰς μέσ' ἀπὸ τὰ Περίσια.

Π.—Μοῦ τὴν ἐτήλερωσαν 'λιγάκι παραπάνω.
Φ.—Μέ συγγωρεῖς, βρε Περικλή, γιατί παραξεγῶνω.
'Αμμ' κι' ἡ Τριανταφυλλιδ με ρίζ ἀπὸ τὴν Περίσι;

Π.—Κι' αὐτὴν τὴν εἶπες...
Φ.— Μὴ παρνὸν... κι ποῖς δὲν θ' ἀπορίση

μέσα σὲ τόσα θηλυκὰ και παρδαλὰ φορέματα,
και σ' ἓνα νυραπάζαρο, ποῦ γίνονται ψαρέματα;
Εἶν' ἐδῶ κι' ὁ Θεοσάφης, ποῦ ταξείδεψε πολλὰκις,
Μεταξὺ και δῶ Μελάδες, ὁ Κοκὸς κι' ὁ Βασιλάκης,
μα κι' ὁ Κύνουλας δὲν λείπει, πρῶτος σ' τὴ φωτογραφία,
κι' ὁ Αἰδούπουλος ἐπίσης, και τουρλοῦ τουρλοῦ λούρα.

'Αμμ' ἡ Μπένετ νῶτα πένε, νὰ τὴν ἔβλετες, καμμένε!

'Αμμ' ἡ Σούτες με τὰ καβὰ, λευκότερα και τοῦ κρίνου,
νὰ με κίτρανε κι' ἡ Κράσος, ποῦναι σὺν κρασι τοῦ Ρήνου,
και με ρόδα παρνεῖας τὸ κορίτσι τοῦ Μαρίνου.

Μῆλο φαίνεται φιλικά
κι' ἡ κυρία Λουδοφίση,

νὰ και μὰ καστανομάτια, νάτην ἡ Βυζαντινὸς,
σύζυγος ἀρχιολόγου δι' εὐρήματα διενόη.
Φιγουράρει κι' ἡ Κοκκιδῆ μ' ἓνα κάσταπρο φουστάνι,
νὰ και μία, Περικλέτο, μέσ' ἀπὸ τὸ Ταυγάιν,
και τῆς πᾶν ἀπὸ κοντὰ
Μετερνίγων τρικαντὰ.

Ποῦ νὰ ἴδες και τὴν Πασπάτ, τὴν Καμάρ, τὴν Ἐμπερίου,
ποῦ νὰ ἴδες και τῆς Τρικούμ, μὲ τὸ Κώστα, μὲ τὸ Νίκου.
'Αμμ' ἡ Τσέρ κι' ἡ Λυδ κι' ἡ Μπῶ... νὰ τὴν πῆδικις σ' τὸν
ποῦ γλιστροῦν και πέφτουν χῶμα. [ζῆμο,

Γιατί δὲν ἤλθες φλόαυτα ν' ἀκούσης και κλαριν,
νὰ ἴδες τὴν Ράζ και τὴν Ὠμόλ, νὰ ἴδες τὴν Ὀνωρια,
ποῦ στοῦς χοροῦς ἐν γένει
καμμία δὲν τῆς βγαίνει;

Γιατί δὲν ἤλθες νὰ χερῆς μαζί μου, πατριώτη,
μὰ πᾶγες και κομψήθηκες ἀπὸ νουρεῖ, ἀχμάκη,
θᾶβλετες τῆς Ζαήμενιας, τὴν μὰ τοῦ Παναγιώτη,
καθὼς κι' ἐκεῖνη, Περικλή, πούγει τὸν Δασμάκη.
Γιατί δὲν ἤλθες σ' τὸ χορὸ ν' ἀνοίξης τὸ στραβὰ σου,
νὰ ἴδες τὴν Βοδούρ, τὴν Λαμπέρ, τὴν Γίλια και τὴν Βάσσο,
νὰ ἴδες και τὴν Ἀλμείδα, τὴν λιγερὴ Ζωίτσα,
και νᾶπερες και σὺ ζωη κι' με τὰ κορίτσια,
νὰ ἴδες τῆς Νάζ και τὴν Καρτζ, κόρην Εἰσαγγελέως,
κι' ἔλην τὴν οἰκογένειαν ἀμικίου Βασιλέως,
και τῆς Παπαδικμαντοπούλ και τὴν Ἰοαννιδ,
κι' ἄλλαις πολλὰς, ποῦ θᾶναβες ὡς εἶδος ροκανιδ;

Και θᾶλετες και θᾶκουγες κουδένταις κουτουροῦ
και τὸν Ἀμιάτθ θᾶβλετες ξεφῆρες τοῦ χοροῦ,
θὰ μοιραζες ἐδῶ κι' ἐκεῖ τῆς καλλονῆς βραβεῖα,
και τὰ κορίτσια θᾶβλετες τὰ δῶ τῆς Καραβία,
θᾶβλετες πῶς χερῶσουνε Στρατεῦματα και Στόλοι,
θᾶβλετες κι' ἓναν μυταρὰ καθὼς τὸν Ἀποστόλη,
θᾶβλετες τὸ σοδάντισμα καθὼς λαμοῦ και μπράτσου,
θὰ κῦτταζες περικαλλῆ και τὴν κυρίαν Παύσου,
και τὴν Καλλέρ και τὴν Καλλίγ, Ράιν και συντροφιά...

σὺ μόνος σου συμπλήρωσε τὰ λείποντα ψηφία,
και θᾶχες πᾶγες τόνομα τὸν πῶν ὀν ὁ λόγος...

θᾶβλετες γέροντες ζωηρούς
και νὰ δεσποζή' στοῦς χοροῦς
κακογλωσσὶα και ψύχου.

Γὰ 'δὲς, θὰ σούλεγαν, αὐτὴν τὴν μικροπαντρεμμένη
πῶς εἶναι κτενιμένη.

Γὰ 'δὲς κι' ἐκεῖνη τὴν γῆρὰ μὲνᾶχικη κοριτσίστικα...
κουτσουπολιτικῆς, βρε Περικλή, και λόγια κοριτσίστικα.
Θὰ πέφτανε τὰ ἄλλα σου με κάθε μπαλαρίνα,
θὰ ζεστανοσαν γύρω σου βασιλικὸ και κρίνη,
και Παρδαίσιαν πηγά καθὼς και νυκερίδες,
ποῦ κάθε τόσο γράφονται μες 'στῆς ἐφημερίδες.

Π.— Πες μου δὲν ἔπες καμμιά
Σινύφρα ξένη κὼν Ρωμιά;

Φ.— Καμμία δὲν ἐγλίτσινε, δὲν σ' ἵστικες φουστάνι,
μήτε καμμιάς ἀστράγαλος ἀράτος δὲν ἐφάνη.
Τώρα ταυτὰ σου τέντωσε ν' ἀκούσης μυστικὴ
και κᾶξ' ἔρικια.

Δὲν ἔχορε τετραχόρον ἐφέτος ἡ Κορῶνα
και μενένης Συμβούλου τῆς κακαρωτῆς Ματρῶνα.
Μὲ κενὸς στοῦς κύκλους ἀνοῖξαν συζήτησιν δεινὴν
κι' ἀκουσα κάποιον τῆς Ἀρχῆς ἀπόστρατο γαμπρὸ
νὰ λέρ: σὺν δὲν ἔχορε τὸ Στέμια μὲ τῆς νῦν,
τοῦλάχιστον ἂς ἔχορε με μίαν ἐκ τῶν πρῶ.
Και Κορδονάτι μερικὸ ἔβηρο πολλὰ,
πῶς ὁ Ζαήμης τάχεται δὲν στέκεται καλά,
κι' ὁ Παπαδικμαντοπούλος, διακάνει τῆς Κορῶνας,
θὰ πᾶν γρήγορα νὰ ἔρῃ τὸν γέρο τῆς Κορδῶνας.

Π.— Τᾶχες, βρε Φιλοσὺλ' μου, στοῦ χοροῦ τὸ πατατράκι...
μόν' ὁ Τριανταφυλλάκος εἶναι παντρεμένος, βλάκα,
οἱ λοιποὶ Νυμφοὶ μένουσιν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός,
και γὰρ γὰ τῆς νυφᾶδες, ποῦ δὲν θὰ ἔρεθοῦν ἐκτός.
Φ.— Τοῦ Σουπέ δὲν ἔβηρος τώρα παρὰ μόνον τᾶποφᾶχη,
εἰμ' ἐμπρός και τὰ μαζέωω γὰ χατῆρι σου, κινάγρη.
Ἄχ! και νᾶσουσιν ἐδῶ πέρα, κλὸν ὁ Γαρούλ ὁ φουκαρέας,
γὰ νὰ γλεῖψῃ κοκαλάκια κίτας, γίνικες ἡ κυρῆς,
Μόλις ἀνοῖξαν ἡ πόρταις ἐχημῆξαν μερικὸι,
ποῦ θερροῦσες πῶς προμῆνουσιν ἀπὸ πέρου νηστικοί.
Τρῶν ἀκουσικῆς, ζελατινικῆς, κι' ὅ, τι ἔρουσιν ἐ τοῦ προχείου,
κι' ἴσως ἐμφορῶν νὰ πᾶσουσιν ὡς ὁ λέων τοῦ Φαλήρου.
Τὶ Σουπέ!... με τί δὲν ἔβρισαι, ὡς και γὰρ τῶν πουλιῶν...
τόκα μία, Περικλέτο, κι' ἄργην τὸ κοτιλιόν.
Τώρα δένουσ τῆς καρέκλιας... γὰ νὰ μὴν πολυλογῶ
θέλουσ δέσιμο κι' ἐκεῖναις, θέλω δέσιμο κι' ἐγὼ,
ποῦ σὺν νᾶμαι, Περικλέτο, δεσποινίς ἐν ὄρα γάμου,
ἤθελα χορὸ κι' ἐφέτος και δὲν κᾶθισα σ' ἀνὰ μου,
μόνον ἐγραμὰ και πάλι ποδογύρους σ' τὴν ἀράδα...
πρῶσμένε με σὲ λιγάκι, κι' ἐπιστρέφω ποδαράδῃ.

Και κομπόσαις ποικιλίας,
ἢ ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἄδριον βράδου θὰ πειθῆ μες σ' τὸ Βαριετὸ
ὄραμα σ' τὴν Ἀχῆ τοῦ Κρεμνοῦ Πολέμου τοῦ γνωστοῦ σας,
και τρέψετε, φιλόμοροι και φίλοι θεαταί,
ν' ἀκούσετε τοὺς στίχους του, κι' ὅσοι δὲν πᾶτι φῶς σας.

